

βουλωμαχῶ Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως -μαχῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 251. Βυθίζομαι εἰς βαλτώδη γῆν.

βουλωχώνω Θήρ.

Ἐκ τῶν ρ. βουλῶ καὶ χώνω. Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25 (1913) 290 ἐκ τοῦ βουλλώνω καὶ χώνω. Κρύπτω τι εἰς τὴν γῆν, καταχώνω, παραχώνω.

βούμπανος ὁ, Ἦπ.

Λέξις πεποιημένη.

Πρᾶγμα παράγον ἡχόν τινα βούμπ βούμπ: Αἰνιγμ. Βουνι ποδῶ, βουνι ποκεῖ, βούμπανος βογγάει ὃς τὴ μέση (ὁ μάγγανος τοῦ λιναριοῦ).

βούνα ἡ, Σύμ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βουνό.

Μέγα, ὑψηλὸν βουνόν.

βουνάγκαθο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ ἀγκάθι.

Τὸ φυτὸν κίρσιον ἢ ἄκορνα (cirsium acarna) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. ἀσπράγκαθο 4. [**]

βουνάκι τό, σύνθη. β'νάκ' βόρ. ἰδιώμ. βουνάτσι

Μεγίστ. κ. ἀ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βουνό διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρόν, χαμηλὸν βουνόν, γήλοφος. Συνών. βουναλάκι, βουνάλι, βουναράκι, βουναρέλλι, βουνίτσα, βουνόπουλλο, βουνούλλι. Ἡ λ. καὶ καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) Σύρ. Χίος Βουνάκια Σίφν.

βουναλάκι τό, κοιν. βουναλάτσι Ἰος κ. ἀ. βου-

ναλ-λάιν Χίος (Καρδάμ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βουνάλι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Αἰνιγμ.

Ἔνα καλοεράτσι | πάνω ὅς ἔνα βουναλάτσι

θέλ' ἔνα ψωμί τσ' ἀλάτσι | πάνω ὅς τὴ φωτιά νὰ κάτση (τὸ μανιτάρι, ὁ μήκυσ) Ἰος.

βουνάλι τό, Μήλ. κ. ἀ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βουνό διὰ τῆς καταλ. -άλι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βουνάλι Πάρ. Βουνάλια Μήλ. Τουρλωτὸ Βουνάλι Ἀντίπαρ.

βουνάρα, ἰδ. βούναρος.**βουναράκι** τό, πολλαχ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βουνάρι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τὸ χωριδάκι τὸ φτωχὸ ποῦ κρέμεται ὅς τὸ βουναράκι πάνω ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 55 Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀνέβαινε ἀψηλὰ ὅς τὰ βουναράκια τοῦ χωριοῦ του νὰ βλέπη τὴ θάλασσα ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 7.

*** βουναρειό** τό, βουναρκόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ειό ἢ τοῦ βουνό καὶ τῆς καταλ. -αρειό.

Σειρὰ βουνῶν. Συνών. βουναρικὸ (ἰδ. βουναρικό), βουνοσειρά.

βουναρέλλι τό, ἀμάρι. β'ναρέλλ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βουνάρι διὰ τῆς καταλ. -έλλι. Βουνάκι, ὁ ἰδ.

βουνάρι τό, Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ. Δη-

μητρ. βουνάριν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) β'νάρ' Θράκ. (Αἰν.) Ἵμβρ. κ. ἀ. γουνάριν Κύπρ. γουνάρι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνό καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (Ι). Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 634 (ἐκδ. R Dawkins) «ἀπάνω εἰς ἓνα βουνάρι ἡῦρασι εἴκοσι Σαρακηνοὺς».

1) Βουνόν ἐνθ' ἀν.: Φρ. Τὸ νερόν πηαίνει βουνάριν (ὡς βουνόν) Κύπρ. Ἔδει τὸ κριθάριν βουνάριν (εἰς μεγάλην ποσότητα) αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνάριν Χίος Βουνάρι Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος Β'νάρ' Ἵμβρ. Λέσβ. Βουνάρια Κάρπ. Λήμν. Πελοπν. (Λογγ.) Ὀυνάρια Κάρπ. Βουνάρκα Κύπρ. Μέσα Βουνάριν Κύπρ.

2) Σωρὸς συνήθως μέγας Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ.: Τὰ σύναξεν τοαὶ τὰ καμεν βουνάριν Κύπρ. || Φρ. Παιδικὰ βουνάριν (συγκεντρωμένα, μαζωμένα) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Τῶαί μιν σπαθκεῖν τοῦ χάρισε τοῦ κάουρου ὅς τ' ἀφ-φάλεν τῶαί τῶεῖα χαμαὶ ὁ κάουρος ἐν' νὰ γενῇ βουνάριν Κύπρ.

Δείχνει τον μὴν εἰς τὸν λαιμόν τῶαί ρίχνει τον βουνάριν αὐτόθ. Συνών. *βουναριά, βούναρος 2, βουνάρωμαν 2.

***βουναριά** ἡ, βουναρκὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Βουνάρι 2, ὁ ἰδ.: Ἡ βουναρκὰ τοῦ σπαροκοῦ.

***βουναριάζω**, βουναρκάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι ἢ *βουναριά.

Κάμνω σωρόν, συσσωρεύω.

βουναρικός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. βουναρικόν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁρεινὸς Λεξ. Δημητρ.: Βουναρικά χωράφια. 2) Οὐδ. οὐσ. *βουναρειό, ὁ ἰδ., Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ.

βούναρος ὁ, Κύπρ. Παξ. Ρόδ. κ. ἀ.—ΛΜαβίλ.

Ἔργα 56—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ. Θηλ. βουνάρα Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βουνό διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

1) Λόφος ὑψηλὸς Κύπρ. Παξ. Ρόδ. κ. ἀ.—ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ποίημ.

Σεισμὸς φωτιά βογγωμανοῦν καὶ βούναροι σκισμένοι ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούναρος Κύπρ. Βουνάρα Κῶς Ὀυνάρα Κάρπ. β) Μέγας, ὑψηλὸς βράχος Σύμ. 2) Μέγας σωρὸς Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. βουνάρι 2, *βουναριά, βουνάρωμαν 2.

βουναρούδι τό, ἀμάρι. βουναρούιν Κύπρ. γουναρούιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι, δι' ἣν ἰδ. -ούδι.

Μικρὸς σωρὸς.

βουνάρωμαν τό, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βουνάρωμαν, ὁ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βουναρώνω. Ἰδ. Δουκ. (ἐν λ. βουνί).

1) Λόφος. Συνών. βούνωμαν. 2) Βούναρος 2, ὁ ἰδ.

βουναρών-νω ἀμάρι. Μετοχ. βουναρωμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούναρος.

Μαζεύω εἰς μέγαν σωρόν, σχηματίζω μέγαν σωρόν:

Γνωμ. Χωράφιν τρεσμένον, διωλισμένον τὸ ἀνακομμένον, σιτάριν βουναρωμένον ἢ γουναρωμένον (ὅτι ἡ καλή καὶ ἄφθονος παραγωγή προϋποθέτει καλὴν καλλιέργειαν).

βουνεά ἢ, ἀμάρτ. βουνεὶ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνεῖα κατὰ τὰ εἰς -εῖ ὁσμῆς δηλωτικά.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ βοείου κρέατος: Βγάνει μὲν βαρεῖα βουνεὶ τὸ κρέας. Συνών. βοιδεῖα 2.

βουνεά, ἰδ. βουνεῖα.

βουνεάζω, ἰδ. βουνεῖάζω.

βούνευρο τό, σύνθηθ. βούνευρον Χίος (Νένητ. κ.ά.) μούνευρο Καλαβρ. (Μπόβ.) κούνευρος ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βούνευρον.

Μάστιξ ἐκ τοῦ γεννητικοῦ μορίου τοῦ βοός ἢ ἐκ λωρίδος βοείου δέρματος. Συνών. βοιδόνευρο, βοιδόποντσα, βοιδοτσούλι, βούρδουλας.

βουνήσιος ἐπίθ. κοιν. βουνήσιος Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.) κ.ά. βουνήσιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. β'νήσιους βόρ. ἰδιώμ. βουνήσιος Σίφν. β'νήσιους Μακεδ. (Βελβ.) βουνήσιος πολλαχ. β'νήσιους Β.Εὐβ. Λέσβ. βουνούσιος Σύμ. Χίος β'νήσιους Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνό καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὀρεινός κοιν.: Βουνήσιος ἄνθρωπος. Βουνήσια γυναῖκα. Βουνήσια πέρδικα. Βουνήσιο πουλλί. Βουνήσια λουλούδια. Βουνήσια χωριά. Βουνήσια σταφίδα κοιν. Βουνήσια ψάρια (τὰ διαιτώμενα εἰς τοὺς βραχώδεις αἰγιαλοὺς λίμνης) Μακεδ. (Καστορ.) Βουνήσια νύχτα (ἡ νύχτα τὴν ὁποίαν διέρχεται τις εἰς τὸ βουνόν) ΠΝιρβάν. Ἀγριολούλ. 236 || Φρ. Βουνήσιο κόκκαλο (ἐπὶ ἀνθρώπου εὐρώστου, συνών. φρ. παλαιὸ κόκκαλο) κοιν. Βουνήσιο πρᾶμα (ἐπὶ θαλεροῦ γυναικείου σώματος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. βουνεῖατικός. 2) Μεταφ. ἀγροῖκος, ἀπαίδευτος κοιν. βουνίτης.

Β) Οὐσ. 1) Μέγας κοχλίας Χίος. Συνών. βουνίτης 2, βουνούσιος. 2) Οὐδ. πληθ., εἶδος σταφυλῶν Ρόδ. 3) Οὐδ. πληθ., εἶδος σύκων Σύμ.

Πβ. βουνεῖατης, βουνεῖατικός, βουνίτης, βουνεῖωτης, βουνεῖωτικός.

βουνεῖ τό, βουνεῖν Καπ. Κάρπ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Τραπ.) βουνεῖ σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σιλ.) βουνεῖ Καπ. (Ἀνακ. Σινασσ. Φλογ.) Μακεδ. (Φλόρ) β'νι Β.Εὐβ. Ἡπ. Ἰμβρ. Μακεδ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σαμοθρ. Σκῦρ. κ.ά. ὀυνεῖν Κάρπ. ὀυνεῖ Κάρπ. Κάσ. Τήν. γουνεῖ Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. Χίος.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνεῖν, ὃ ἐκ τοῦ παρ. Ἡσυχ. βουνεῖον (γλῶσσ. ἀνὰ βουνόν).

Ὅρος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐχω καρδιάν βουνεῖ (ἔχω μεγάλην ὑπομονήν) Ρόδ. || Παροιμ. Θυμών-ναι ὁ λαὸς μὲ τὸ βουνεῖ, μ' ἔχει καὶ τὸ βουνεῖ χαπάρι; (ἐπὶ τοῦ ματαίως ἀπειλοῦντος ἰσχυρότερόν του. λαὸς=λαγός) Ρόδ. || Αἰνίγμ.

Ἐπὰ βουνεῖ κ' ἐκεῖ βουνεῖ | καὶ μέσα κόρη κελαηδεῖ (ἡ κρεββαταριά, ὁ ἀργαλειός) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ποτῶεῖ βουνεῖν ποδῶ βουνεῖν | τῶαι μέσα δράκου ἢ φωνῇ (τὸ δῦλον) Κύπρ. || Ἄσμ.

Νὰ πάρω τὰ ὄρη, τὰ ὀυνεῖα, τὰ δάση, τὰ λαγκάδια Κάρπ.

Πολλὰ ὀυνεῖα μαλώνουσι καὶ ὑὸ ὄρη συνερίζουν (ὑὸ=δυὸ) αὐτόθ. Συνών. βουνό. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνεῖν Ἀμοργ. Κύπρ. Βουνεῖ Ἀνδρ.

Ζάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Νίσυρ. Πελοπν. (Γορτυν. Κόκκιν. Μάν.) Σίφν. Β'νι Σκῦρ. Βουνεῖα (τὰ) Ἀνδρ. Πάρ. Σίφν. ὀυνεῖα Κάρπ. Γουνεῖα Κύπρ. (Πάφ.) Ἀσπρο Βουνεῖ Νάξ. (Βόθρ.) Σίφν. Ἀνὸ ὀυνεῖα Κάρπ. Κάτω Βουνεῖ Νίσυρ. Κόττονο Βουνεῖ Κάρπ. Μαῦρο Βουνεῖ Σίφν. Μέγα Βουνεῖ καὶ Μικρὸ Βουνεῖ Σαμοθρ. Πέρα βουνεῖν Κύπρ. Στραβὰ Βουνεῖ Σίφν. Φαλακρὸ Βουνεῖ Κάρπ.

βουνεῖα ἢ, βωνία Καπ. (Φερτ.) βουνεῖα σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) βουνεῖα Κύπρ. βουνεῖα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Κοζ. Σιάτ. Σισάν.) βωνία Τσακων. βουνεῖα Τσακων. βουνεῖα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) β'νι βόρ. ἰδιώμ. ὀυνεῖα Κάσ. ὀυνεῖα Χίος (Ἑλατ.) βουνεῖ Κρήτ. ὀυνεῖα σύνθηθ. ὀβωνεῖα Πελοπν. (Βασαρ.) ὀβ'νι πολλοχ. βορ. ἰδιώμ. ἄσβωνεῖα Πελοπν. (Καλάμ. Λογγ. Μεσσ. Πατπούλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βοῶν (στάβλος βοῶν) διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων βοωνία-βωνία-βωνεῖα. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 59. Πβ. καὶ *βορβιθωνία. Εἰς τὸν τύπ. ὀβωνεῖα προσεκολλήθη τὸ σ ἐκ τῆς γενικ. τῆς βουνεῖας.

Ἡ κόπρος τοῦ βοός σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ.) Τσακων., ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἄλλων ζώων, οἷον ἵππου Μακεδ. (Σιάτ.), βοσκημάτων ἐν γένει Κεφαλλ.: Φρ. Κάθιτι σὰν τὴ β'νι (ἐπὶ ὀκνηροῦ) Μακεδ. (Πάγγ.) || Παροιμ. φρ. Τὸν ἄφησε σὰν τὴ γελάδα τὴ ὀβουνεῖα (τὸν ἐγκατέλειπεν ἀπαθῶς ὡς ἡ ἀγελάδα τὴν κόπρον τῆς) Πελοπν. (Πύργ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδεῖα.

βουνεῖάζω Ἡπ. κ.ά.—Λεξ. Αἰν. βουνεῖαζου Μακεδ. (Κοζ.) βουνεῖαζου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνεῖα.

1) Ἐπὶ βοός καὶ ἄλλων ζώων, κοπρίζω ἐνθ' ἄν. Συνών. βουνεῖζω. 2) Ἐπαλείφω διὰ κόπρου βοός Ἡπ.

βούνιασμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουνεῖάζω.

Κόπρισμα βοός καὶ ἄλλων ζώων.

βουνεῖατης ὁ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνεῖ ἢ βουνό καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖατης.

Ὁ ἐπὶ τῶν βουνῶν ζῶν, ὄρεσίβιος. Πβ. βουνήσιος, βουνεῖατικός, βουνίτης, βουνεῖωτης, βουνεῖωτικός.

βουνεῖατικός ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνεῖ ἢ βουνό καὶ τῆς παραγωγικῆς κατιλ. -εῖατικός.

Βουνήσιος 1, ὃ ἰδ.: Βουνεῖατικός ἄνθρωπος. Βουνεῖατικά σῆκα.

βουνεῖζομαι Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνό.

Φέρομαι οἶονεῖ ὡς βουνόν, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὁμίχλης καὶ ἄλλων σφοδρῶν καιρικῶν μεταβολῶν: Ἄσμ.

Βουνὰ βουνὰ βουνεῖστε, βουνὰ μου στολιστήτε, ἐγὼ κὶ ἂν βρέξῃ πουρπατῶ κὶ ἂν χαλαζώσῃ τρέχω.

Συνών. ἀνταρεῦω Β 10, ἀνταρῶνω.

βουνεῖζω ἀμάρτ. βουνεῖζου Μακεδ. (Κοζ.) β'νίζου Θεσσ. Μακεδ. (Βέρ. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνεῖα.

Βουνεῖάζω 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουνεῖζ' τ' ἄλογου Κοζ.